

— „а ти вземи кръста“, — съ широки разкрачи политна изъ сокака. По него закрета Бъзука съ наведена глава. Разчорлени баби — останали еднички по жътва въ селото, кои съ хурка, кои съ гуреливи невръстници въ ржце — изпроводиха съ очи самотната процесия.

Още на двора полъхна мирисъ на тамянь съ тежкия разваленъ димъ на много запалени вощеници. И нѣкаква ситна поплака на млади жени бодна като съ остроило на трънь присвитото, почти запрѣло сърце на ковчегаря. Въ такива случаи той не изтрайваше дълго; ето защо, запъхтянь и изпотень, съ издути ноздри и жили като на конь, се дотътри до стаята, запали вощеница и смирено цѣлуна потъналата въ божуръ и карамфили малка икона.

Усопшия Битанъ не цѣлуна, не — по негови важни обясними съображения; пъкъ и студената кожа предизвикваше въ него сжщо студенината на разринатъ гробъ и отвратителното чувство на разлагащата се въ него посинѣла вонеща плътъ. Това бѣха оставили дѣдитѣ му; една болна, мека почитъ къмъ окончилитѣ и сурова, прижурена отъ съмнение — къмъ живитѣ.

И той мълкомъ излѣзе и, прекосилъ валога, отиде право въ кръчмата.

Валѣше ситенъ дъждъ; миризма на торъ и душичина го удари по лицето.

Въ низката сграда той намѣри Недѣлко ковача, едъръ жилестъ момъкъ, прекаралъ тридесетътѣ безъ да се обручи — нѣщо рѣдко въ селото. Съ пияно начупено отъ огъня лице, безъ шапка, съ винаги